

ANNE

JA LASKIAISRATSASTUS

Tuulikki Ojanen

Anne ja laskiaisratsastus

Tuulikki Ojanen

Anne ja
laskiaisratsastus

SAGA Egmont

Anne ja laskiaisratsastus

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1989, 2023 Tuulikki Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727096377

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Anne etsi huokaisten villapaitoja eteisen yläkaapista, tänä talvena oli ollut pakko pukeutua kunnolla aina kun työnsi nenänsäkään ovesta ulos. Ja näin oli koko Pohjois-Euroopassa, ei vain täällä Suomen Turussa.

Joulun aikaan pakkaset olivat alkaneet, suoraan sateisen syksyn perään, ja sitten ei muuta ollutkaan, tulipalopakkasia päivä toisensa jälkeen, viikko viikolta. Ohut lumikerros peitti maan, autot reistailivat ja savupiiput tuprusivat jatkuvasti, oli pakko lämmittää kunnolla.

Takku tuli kylppäristä kiskoen paksua villapaitaa collegepuseron päälle.

– Voi vitsit, tämä ei voi olla totta! Siis tällainen vuori kuteita aina päälle kun lähdetään ulos. Ja nyt ei sitten tullakaan heti takaisin!

Takku valitti paidan sisältä.

– Ei me heti takaisin päästäkään, ensiksi pitää harjata Metu, sitten Jussi pyysi ulkoiluttamaan hevosia, ja arvaa vaan ovatko ne

kaikki pimahtaneita. Ne ovat seisseet yhtä mittaa sisällä melkein kaksi viikkoa, Anne selvitti.

– Onko täälläkin ollut kolmekymmentä astetta pakkasta joka päivä? Takku ihmetteli.

Anne veti hampaat irvessä haalarin vetoketjun kiinni. Hän tunsi itsensä topatuksi nukeksi kaikki vaatteet päällään.

– Sä olet kuin pikkupenska, ei nekään pysty kunnolla kumartumaan haalarit päällä, Takku virnisteli.

Anne heitti häntä kintaalla, mutta Takku väisti taitavasti, ja kinnas vain hipaisi hänen pörröhiuksiaan.

Urheiluloma oli alkanut eilen, ja Annen hyvä ystävä, Takku, viime kesän ponileiriltä oli tullut Annen luo loma-ajaksi. Takun äiti oli kurssilla, ja hän oli mielellään päästänyt Takun Annen luo. Annen vanhemmilla ei ollut lomaa, mutta tytöt olivat jo kuudesluokkalaisia ja luvanneet hoitaa itsensä sekä pikkusisko Katjan. Katja oli 10-vuotias ja tuskin hoitoa kaipaisi. Hänellä oli jauhopeukalo, viherpeukalo, ja hän osasi vaikka mitä kuten mummo tapasi sanoa.

Katja oli jo lähtenyt ulos perheen clumberspanielin Timin kanssa. Katjan hyvällä ystävällä, Evalla, oli mäyräkoira, ja tytöt ulkoiluttivat koiriaan usein yhdessä. Luultavasti he tällä pakkasella kuitenkin päätyisivät Evan luo pelaamaan jotakin.

Ulkona oli häikäisevän valkoista, puut näyttivät jähmettyneen ohuen lumivaippansa alle, aurinko hohkasi kylmänsinisellä taivaalla. Pakkanen pureutui heti tyttöjen poskipäihin. Tallille ei ollut pitkä matka, mutta kylmyys tunkeutui nenään ja hengitysilma viilteli kurkussa.

Talli oli vanha navetta, kodikas ja siisti. Ratsastuskoulussa oli 12 ratsua, kuusi ponia ja kuusi hevosta. Lisäksi tallissa majaili Metusalem, Annen hoitoaasi. Metu oli nimensä mukaisesti

ikivanha kääpiöaasi. Sen omisti muuan vanha mies, mutta hän ei voinut siitä itse huolehtia. Takku ja Anne olivat kokeneet melkoisen seikkailun kesällä Annen mummon mökillä Metun kanssa. Aasi oli pieni ja pörröinen, ja sillä oli suuri harmaa pää. Sen silmät olivat tummat ja ne kipinöivät syvällä karvojen alla suorastaan pelottavan ilkikurisina.

Tytöt menivät heti tervehtimään Metua. Se kellotti karsinassaan tyytyväisenä olkien päällä. Takun huomattessaan se kiepsahti yllättävän ketterästi pystyyn ja nuuhki tytön oikein kunnolla.

– Hahaa, mitä vanha roisto? Olet tainnut taas olla kauravarkaissa, kun kumpu on noin kasvanut? Takku puheli kyhnyttäen aasia.

Metu heilutti jyrkää päätään ja tönäisi Takun hellästi karsinan takimmaiseen nurkkaan. Sitten se ryhtyi kyhnyttämään kuvettaan ovipieleen. Anne ja Takku kiipesivät tallinvintille oleskeluhuoneeseen. Muita ei vielä näkynyt, ja tytöt saivat vapaasti valita parhaat löhöämispaikat sohvalta. Hevoslehtiä lojui kaikkialla, ja Takku kahmaisi niitä heti nivaskan käteensä. Tallin omistajan Jussin vaimo Liisa aina patisti tyttöjä siivoamaan kerhohuonetta, mutta jotenkin se aina oli yhtä sekaisin. Kasseja, raippoja, saappaita, lehtiä, pelikortit ja kaikenlaista roinaa lojui pöydällä ja nojatuoleissa, ja näin talvella lattia kastui lumisista jalkineista.

– Koska me päästään ratsastamaan? Takku kysyi.

– Sitten kun muut tulee, ja Jussi. Ei se kauan kestä, Anne vastasi laiskasti.

Takun taskuun oli jäänyt matkaeväitä ja tytöt imeskelivät leppoisasti toffeita.

– Pitäisi kyllä keksiä jotakin jännitystä tähän elämään, Takku tuumi vihdoinkin laskien lehden syliinsä.

– Jännitystä, vastahan sä tulit Hesasta, Anne vastasi toffeeta pureskellen. – Miten sulla muuten menee sen uuden isäpuolen, sen Inkun, kanssa? hän jatkoi.

Takku mietti hetken ennen kuin vastasi:

– En mä oikein tiedä, kyllä se oikeastaan on ihan mukava mies. Silloin syksyllä mua kyllä otti aivoon koko ukko, ihan kuin se olisi ryöstänyt meiltä äidin, mutta nyt mutsi on selvästi onnellinen. Ei kai tässä voi meikäläinen murjottaa, kun ne käy leffassa ja tanssimassa. Ja on Inkulla sentään oma kämpppä, vaikka on se välillä meilläkin yötä, Takku kertoi vakavana.

– Entäs sun Rollellesi? Romanttinen tarina: tyttö ja poika asuvat ikänsä samassa talossa, leikkivät kakruina pihalla, ja yhtäkkiä huomaavat rakastavansa toisiaan. Vannovat toisilleen uskollisuutta ikiajoiksi ja...

– Lopeta, kaheli! Rollehan on mua kolme vuotta vanhempi. Sehän pitää mua ihan kakarana... mutta se on tosi kiva kaveri... vahinko vaan että sillä on se tyttöystävä, se Krisse, Anne änkytti.

Tytöt katsoivat mietteissään toisiaan, sitten Takku paiskasi Annea tyynyllä ja hihkaisi:

– Häntä pystyyn, ei me vielä mitään mummuja olla! Keksitään jotakin kivaa.

Samassa Sini kurkisti ovesta. Hän oli 14-vuotias tyylikäs tyttö, ja hänen takanaan tuli Tuija, isokokoinen 15-vuotias.

– Takku! Mitä sä täällä teet? Tuija messusi mäiskäisten Takkua selkään.

Takku oli käpertyvinään tuskasta ja tuuppasi sitten Tuijan nojatuoliin. Sini tönäisi Annea, joka nauroi Tuijan räpiköimistä.

– No, mitä landelaiset? Takku kysyi virnistäen häpeämättömästi.

– Ai... mitä me landelaiset... mitäpä tässä, ollaan vähän ridattu ja tsiikattu muiden ridaamista kun skolestakin on lomaa, Sini vastasi kerkeästi.

Takku mulkaisi häneen ihmeissään, ja Sini selitti kihertäen:

– Mä tapasin diskossa yhden hesalaisen pojan ja se puhui näin.

– Mitä Simolle on tapahtunut? Eikö suuri rakkaus kestänytään? Takku kysyi.

– Simo? Ai, Simo? Se nyt on vanha juttu, Sini huitaisi huolimattomasti kädellään. – Täytyyhän sitä vähän katsella ympärilleen ennen kuin asettuu.

Tytöt ryhtyivät pohtimaan, miten hevoset käyttäytyisivät kun pääsisivät tänään ulos. Pakkasta oli enää vaivaiset 20 astetta, joten kentällä voisi ehkä vähän ravatakin.

Samassa ovelta kuului jytinää, ja kaksi poikaa rymisti sisään. Ensin ovesta tuiskahti tavattoman pitkä, laiha ja pisamainen poika Tahvo eli Tuomas. Hänen silmänsä vilkkuivat ilkkurisesti. Tahvon perässä tuli Pulmu eli 14-vuotias Jani Valkonen. Hän oli pellavapäinen mukavannäköinen poika.

Tahvolla oli likainen toppatakki yllään ja hän kaivoi sen monista taskuista esiin kymmenkunta mandariinia. Tytöt tuijottivat häntä ällistyneinä. Pulmu istahti Annen viereen. Sohvalle oli jo ahdasta, ja Anne punastui kun poika painautui hänen kylkeensä. Pulmu ei ollut milläänsäkään, mutta ei myöskään katsonut Anneen. Takku vilkutti Annelle silmää, mutta tämä ei ollut huomaavinaan.

– Takku, moi, mikä sut tänne toi? Pulmu kysyi iloisesti Takulta. – Huomatkaa salaiset runoilijankykyne, hän jatkoi.

- Juna! Takku vastasi ytimekkäästi.
- Hah, hah, Pulmu hörähti. – Et ole tainnut yhtään muuttua.
- Pitäisikö? Takku kysyi juhlallisesti.
- Hei, hei, lopettakaa tuo ja katsokaa kaikki tänne! Tahvo

kuulutti. – Pulmu väittää, etten mä pysty syömään viittä mandariinia yhtäkaaa ja me lyötiin siitä vetoa. Teidän kaikkien todistaessa mä syön niitä – huomatakaa, ei vain viittä – vaan seitsemän yhdellä kertaa! Katsokaa! Tahvo julisti ja alkoi hurjasti kuoria mandariineja. Hän heitteli kuoret minne sattui, ja Tuija keräsi niitä nauraen.

Sitten Tahvo irrotteli palaset ja pinosi ne sieväksi kasaksi pöydälle eteensä. Hän odotti kunnes kaikkien silmät olivat nauliutuneet hedelmiin ja sulloi ne sitten suuhunsa. Yleisö huoahhti ihmetyksestä, mutta Tahvo vain jauhtoi suullistaan silmät pullottaen. Takku ja Sini huusivat kannustushuutoja, Pulmu yritti saada Tahvoa nauramaan. Tahvon kasvojen väri alkoi muuttua kellertäväksi, mutta hän nielaisi suunsa tyhjäksi.

- Kahhokaa, tyhjä on, hän solkkasi ja toiset nauroivat.

Sitten hän säntäsi huoneesta ja tömisteli alakertaan.

- Se meni oksentamaan, Anne kuiskasi Takulle.

Takku puolestaan kysyi hiljaa, kuka Tahvo oikein oli, ja Anne selitti hänelle, että Tahvo ratsasti yhtä uutta hevosta nimeltä Texas. Se ei ollut Jussin, vaan sen omistaja oli Amerikassa vaihto-oppilaana. Tahvo kilpailisi keväällä Texasilla.

- Aika makee tyyppi, Takku tuumi.

– Älä viitsi, välillä se on ihan mahdollon, Anne kuiskasi takaisin.

Pulmu yritti kuulla mitä tytöt supattivat, mutta Sini veti hänen piponsa korville. Pulmukin oli vihdoin ottanut pipon päähänsä kun pakkaneen ei ollenkaan hellittänyt.

On keskitalvi, ja Annen on mukava ratsastaa kirpeässä pakkassäässä. Mukana seikkailuissa ovat Annen ystävä Takku sekä ikivanha hoitoaasi Metu.

Anne ja Takku hengailevat kaupungilla kaveriporukkinsa kanssa. Annen aloitteesta he pelastavat pienen pojan isompien poikien nyrkeiltä. Kaveriporukassa on myös muutama kiva poika, joista Anne varoittaa ystäväänsä Takkua – vaikka itsekin on yhteen heistä ihastumassa.

Talliporukan kanssa järjestettyjen bileiden jälkeen kaikki onkin taas ihan toisin!

Tuulikki Ojanen (s. 1949) on suomalainen lastenkirjailija ja kääntäjä. Hän hyödyntää kirjoissaan runsaasti omaa kokemustaan ja tietouttaan ratsastamisesta.